

[Ragnhild Andersen.]

gang for asocial gerning at nedsætte forbrugertilskuddene. Rentemodtagerne havde fortjent noget ganske andet. De havde fortjent, at man kom dem i møde med indrømmelser.

Ja, vil nogle spørge, men hvad da med det andet forslag, vi behandler i dag, om at lempe fradragsreglerne? Er der da ikke i dette forslag en indrømmelse til de 250 000 alders- og invaliderentemodtagere? Nej, det er der ikke. Der er en imødekommehed overfor en gruppe af rentemodtagerne med hensyn til at kunne tjene mere ved siden af renten, men der er ingen imødekommehed, ingen indrømmelser til rentemodtagerne som helhed. Mit parti har gennem årene kritiseret de uretfærdige fradragsregler. For få måneder siden foreslog vi at forbedre fradragsreglerne både for de indtægter, rentemodtagerne selv havde, og for de indtægter, hustruerne havde, ikke mindst invalidernes hustruer. Vi foreslog dette sammen med en hel række andre livsvigtige forbedringer for rentemodtagerne, fordi man ikke skal skille tingene fra hinanden og splitte den sammenhæng, der er imellem de opgaver, der bør løses. Vi tænkte dengang ikke mindst på invalidernes hustruer, som stadig kun — også ifølge regeringens lovforslag — må tjene 50 pct. af mandens grundbeløb, før renten nedskæres. Der er ikke rørt ved dette forhold for de invalides hustruer.

Jeg minder om, at både socialdemokraterne og andre ærede medlemmer af dette høje ting i dette efterår overfor invaliderne på et stort møde i Odd Fellow-Palæet gav udtryk for, at de ikke alene forstod denne uretfærdighed overfor invaliderne, men at man også var villig til at se på den og ændre den. Jeg vil gerne spørge den højtærede socialminister, om han vil svare mig fra denne talerstol: Hvorfor indeholder forslaget så ikke engang denne imødekommehed overfor invaliderne og invalidernes hustruer? Hvad var det, man sagde i Odd Fellow-Palæet? Det klinger endnu i mine øren, at ærede medlemmer af dette høje ting stod op og sagde, at nu var det ikke talemåder, det drejede sig om.

Hvad er det da, man får gang på gang? Her får man en ganske lille indrømmelse, idet man ikke engang dykker ned til kærnen i problemet, de steder, hvor det går

hårdest til, i invalidernes hjem, dér, hvor hustruen går på arbejde og kun må tjene 50 pct. af den enligt stillede rentemodtagers grundbeløb. Nej, man er dykket ned i bunken og har gravet noget tilfældigt frem af denne bunke, som for øjeblikket er til behandling i kommissionen.

Det ærede medlem hr. Kaj Andresen spurgte, om ikke kommissionsmedlemmerne følte sig brøstholdne over at se et forslag af denne art, eftersom folkeforsikringskommissionen nu diskuterer disse spørgsmål og forsøger at finde frem til en løsning. Som medlem af kommissionen kan jeg ikke i almindelighed føle mig brøstholden over, at der her i det høje ting fremsættes forslag om lempelser, som betyder en imødekommehed overfor rentemodtagernes krav, og som letter dem deres tilværelse. Det kan jeg ikke, og jeg tror forøvrigt heller ikke, at kommissionen er så ærgerrig, at den kræver æren for ethvert fremskridt for rentemodtagerne.

Derimod må jeg som medlem af kommissionen føle mig meget brøstholden over, at man, når man vil give en lempelse til rentemodtagerne, da griber ned i bunken og tager en lempelse frem, som kun angår en lille gruppe af rentemodtagere, formentlig et af de billigste områder man kunne finde frem til, på 3 mill. kr., mens man lader alle de andre spørgsmål ligge, som angår det store flertal af rentemodtagerne. Det føler jeg mig brøstholden over.

Det ærede medlem hr. Kaj Andresen siger, at det er ikke rigtigt at komme med den slags forslag, og det burde ikke føres frem her. Nu står vi overfor, at et sådant forslag er ført frem, et forslag, der betyder en lille indrømmelse, en lille imødekommehed overfor en gruppe af rentemodtagere. Jeg opfordrer det ærede medlem og hans parti til at tage bolden op og ikke lade os blive stående ved det, som regeringen nu finder det opportunt at fremsætte forslag om, men lad os få snakken ført over også til de andre problemer, vi diskuterer i folkeforsikringskommissionen. Ja, diskuterer er nu så meget sagt, for vi har ikke diskuteret i de sidste 3 måneder. Her skal ikke rettes nogen anklage mod formanden for hans ledelse af kommissionen, men en kendsgerning er det, at de møder, der i dette forår skulle have været afholdt, er blevet aflyst, formentlig på grund af, at medlemmerne ikke har kunnet være tilstede; de har været